

[Duetoff]

entel i dag i højere grad end tidligere er mennesker, der trænger til psykiatrisk behandling. Sundholm og Himmelekspressen siger det samme.

Hvilket svar får vi så i dag af ministeren? Vi får det svar, at vi er på rette vej, og at decentralisering er godt. Det er her, jeg anfægter, at ministeren er i overensstemmelse med opfølgingsrapporten, for man skriver netop i den, at der mangler udslningsmuligheder. Jeg vil ikke som hr. Carsten Andersen bruge ordet skamplet, men jeg vil sige, at vi ikke kan være det bekendt. Vi burde have byttet om, så vi havde udslningsmuligheder, før vi nedlagde sengepladser.

Jeg undrer mig lidt over, at ministeren i sin redegørelse nærmest praler af det antal sengepladser, der er nedlagt. Det kan da være godt, at der bliver nedlagt sengepladser, men ikke, hvis det fører til, at en lang række mennesker får det dårligt. Det er ikke et mål i sig selv at fjerne sengepladser, i alt fald ikke før man har noget andet at sætte i stedet.

Kommunerne har altså også bremset deres lyst til at bruge penge på dette område. Vi kan se det med ældrespørgsmålet, som flere har været inde på, og som jeg ikke skal gøre mere ud af, og vi kan også se af de budgetforhandlinger, der føres i øjeblikket, at man nu er nødt til at lukke amtslige institutioner på dette område. Ikke fordi der ikke er et behov, men fordi kommunerne sparer på disse døgnanbringelser. Det er en meget ubehagelig tendens, der er i gang.

Det andet, jeg synes ministeren går meget let hen over, men som rapporten understreger, er, at det væsentlige er personalets uddannelse. Det nævner ministeren dårligt nok i sin redegørelse, men i opfølgingsrapporten står, at personalet slet ikke er i stand til at leve op til de opgaver, man har i systemet, og at man den ene gang efter den anden skal løse konflikter og bliver sat i nogle situationer, som man ikke kan klare, fordi man ikke har et uddannelsesniveau, der er højt nok.

Det hænger selvfølgelig sammen med, at der ikke er prestige i det psykiatriske system. Vi diskuterede allerede i efteråret, at det ikke er dér, man får mest prestige, men det har altså også noget at gøre med, at vi ikke har skabt uddannelser, der fører frem til noget, og det synes jeg rapporten har slået ganske tydeligt fast.

På følgerapportens side 7 slår man fast, at man nu bygger på ambulans behandling, og at det fører til flere genindlæggelser. Det kan da godt være, at ambulans behandling i nogle tilfælde er udmærket, men jeg vil bare spørge ministeren, om der overhovedet i denne opregning er taget højde for sorgen og usikkerheden hos svingdørspatienter og deres pårørende. Det synes jeg ikke ministeren tager stilling til i sin redegørelse.

Da vi i efteråret diskuterede det, hed det sig, at vi skulle vente med at tage stilling, indtil rapporter fra temadebatten var kommet. Nu står der i redegørelsen, at disse rapporter, der kommer i løbet af 1990, kun kan blive foreløbige rapporter, der ikke kan tage stilling til så meget; de er bare en midtvejsstatus.

Vil det sige, at vi faktisk skal vente mange år endnu, før vi kan komme til at diskutere disse ting på et grundlag, som også regeringen vil acceptere?

Man kan håbe, at opbakningen i går i Socialudvalget til S-, SF- og CD-forslaget, nr. B 55, betyder, at der også er en åbning i regeringen, men jeg synes faktisk, at man med denne redegørelse har skubbet problemerne foran sig i stedet for at tage fat på diskussionerne. Det er ubehagelige diskussioner, men det er altså menneskelige skæbner, vi snakker om.

Det er rigtigt, som hr. Carsten Andersen siger, at vi er nødt til at gå ind i en diskussion om den økonomiske prioritering, for vi kan ikke blive ved at leve med den væsentlige standardforskel, der er mellem det almindelige sygehusvæsen og de psykiatriske tilbud.

Det er da glædeligt, hvis kommunerne, som rapporten siger, er begyndt at indse det, men på mig virker det en smule, som om man siger i systemet, at de svageste, nemlig de psykiatriske patienter, godt kan tåle at have dårlige forhold lidt længere.

Jeg tør slet ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis mennesker med brækkede ben blev udsat for sådanne fysiske forhold. Så skulle vi nok få dem ændret hurtigt. Men nu går det ud over nogle grupper, som i perioder har været tabu, og som man helst ikke snakker højt om. Det synes jeg ikke vi kan være bekendt. Derfor er en prioritering nødvendig, og det kan godt være, at regeringen skal kigge med på disse ting.

Der er i alt fald en økonomisk sammenhæng, som er ufravigelig, nemlig at et menneske, som